

ACCIO

Setmanari d'Esquerra Republicana

Portantveu del Centre Republicà Català

Redacció i Administració: Francesc Layret, 21

ANY XV

BADALONA, 18 DE FEBRER DE 1933

NÚM. 616

Comentaris

LA República Espanyola ha trobat l'home que necessitava. Quan avans de l'adveniment de la República i fins en els primers dies de proclamada corrien els noms i fotografies del Comitè Revolucionari, el que no estava en els secrets de l'alta política, es preguntava qui era aquell home el nom del qual desconeixia. Fins i tot quan Alcalà Zamora es retirà del Govern Provisional se sentia el temor i es manifestava que a part Lerroux, no es veia l'home que pogués presidir el govern. Tal volta no serà desatinat si creiem en la nobilitat de que el primer sorprés de l'eixida de l'home, sigui el propi Lerroux; acostumat com estava a l'afalac i al cabdillatge, cregut en possessió d'un ferm prestigi puix que durant molts anys havia controlat el sector més important de l'organització republicana, és molt possible que no acceptes col·laborar en l'actual ministeri, per damunt de tot, opinant que el govern Azaña es desfaria com un bolado, i, sense promontoris, no tindria ombres que el fessin caminar amb peus de plom.

Però de l'anònim ha sorgit l'home que la República necessitava. Es alt i ample, groixut, sever, pulcre i impecablement habillat, perfumat d'essències humaníssimes i positives, amb una lògica de contundència aplastant; ni quan estigui a l'oposició no hi haurà corrupcia capaç d'eclipsar-lo.

Encara que en aquets moments caigués el govern, Azaña hauria triomfat i amb ell el règim parlamentari; naturalment, la República, puix que amb la seva intel·ligència: la desconcertant fredor de la seva lògica ha imposat una nova concepció pràctica del règim parlamentari reconeixent-li tota la valor que representa, isolant-lo de les influències externes i, més que tot, un decòrum polític que vulgues no vulgues es veuran obligats a seguir els governants que no vulguin posar-se en evidència amb l'opinió pública.

Doncs, aquest home unànimament admirat per tothom en la intimitat, és l'home—avui—més combatut desde la premsa adversaria en ideologia i la que ho és per egoïsme i en les penyes polítiques del mateix ordre, per bé que aquests atacs enforteixen l'home.

Y el que motiva els atacs dels seus contraris, es precisament aquella lògica i la seva intransigència amb les coses que la consciència del polític i de l'home li rebutgen.

* * *

A Catalunya des de molt avans, tenim l'home més combatut, admirat i estimat. Tenim l'honorable Francesc Macià. Aquest venerable ancià fou tingut per un visionari i se li havien girat d'esquena. Però l'exemple de la seva fe i de la seva lleialtat amb ell mateix, de la seva conducta recta i diafana, en feu un símbol. Macià tothom l'admira i l'estima però entre aquests també hi ha qui l'odia precisament per la seva honradesa política, per la seva intransigència amb les coses que li repugnen en la consciència del polític i de l'home.

* * *

A Badalona també en tenim un petit cas. Hi ha un home que intimament tothom li reconeix la seva fe i conseqüència en uns ideals que manté de des fa més de 30 anys i ve defensant en la nostra entitat de des que es fundà, o sigui, des l'any 1909. Tothom per adversari que sia li reconeix i estima l'honorabilitat política en la seva gestió de regidor i Alcalde de la ciutat, model d'honradesa administrativa. Fixeu-vos sinò, que en els atacs aferrissats dels adversaris i egoïstes contra el dilecte company Marti Cabot, no ha sortit mai la immoralitat, no ha estat mai posada en entredit la seva honorabilitat.

El combaten precisament per la seva intransigència amb les coses que li rebutja la seva consciència política.

* * *

I és que els homes de fe, de consciència recta i fidels amb ells mateixos per bé que admirats i estimats, fan nosa als amics d'intrigues i combinacions estranyes.

I per a combatre'ls han d'expressar la imaginació i parlar de tàctiques i errors polítics.

No obstant, ells, tard o d'hora s'imposen perquè la lògica i el sentit comú ho volen així.